

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

UNA FÉSTA CASOLANA.

I.

De cap à cap d'añy, es méu amich y parent En Dionís dú sa vida més arreglada qu'un homo puga dú: serva al peu de la lletra es deu Manaments: resa cada vespre el rosari amb sa dòna, ets infants y sa criada: no va may de teatros, cafès ni divertiments: sopa y se colga dejorn; s'axeca demati; té tres ó quatre aucells engabiats y una cusseta borda; ell matex se frega ses sabates y s'espauma sa ròba; no llegeix rès més qu' es *Diari de Palma petit*; tot l'añy du gorra per dins ca-séua; té una capa blava per s'hivèrn, y fuma amb armoletes.

Vòl dí qu'En Dionís es homo casolà y metòdich com altre n'hi puga havè, que no dexa ses vèyes per ses novelles. De fadrí ja era axí; y de casat hey ha anat avesant sa dòna y ets infants: de mòdo que ca-séua es un niu de pau y quietut: una bassa d'oli. Sempre heu he vist axí, cada vegada qu'hey som estat; perque ell y jò som fiys de cosins germans, y mos visitam un pich cada mesada.

Però aquesta regla té una escepció. Un dia cad'añy sa quietut s'altera: sa casa va demunt devall, s'orde desapareix, tota sa casa dona un tomb, y s'olla gran va dins sa petita: un pich cad'añy: es dia de Sant Dionís Arcopagita.

Aquell dia hey ha *parce* per tot: sa feyna va à un recó; En Dionís no para ni sossega; sa séua Tomasa va de truy y es nins no van à escola. Per paga, es padrí ja nomia Dionís, ell ha nòm Dionís, y es fiy majó Dioniset: es nòm ja es tradicional dins la familia, y no ha passat añy que no n'hajan fèta fèsta gròssa.

Jò, aquests ams passats que vivia à fòra, estava ben dejú de lo que s'hi passava dins aquella santa casa, tal dia com es dia de Sant Dionís; però enguañy, que m'vatx mudà à Ciutat, heu vatx

havè de presència per mí mateix à tot lo que s'en seguí aquella diada. Qualcú qui m'ho senta contá, heu creurá per ventura exagerat; però jò li asseguro que no u es cap mica, sino la pura veritat.

Es dissapte des séu Sant, horabaxet, venguèren à caméua En Dionís y na Tomasa.

—Mira, Guergòri, (m' digué ell,) vench à convidarte per demà, à dinà amb nòltros, que jò fas fèsta, y seguesch sa costum des padrí, de convidá tots es parents y es quatre més amichs. No pòts fè falta. Jò abans no t' convidava, perque vivias à fòra y ja sabia que tan matex no dexarias per vení: pero are qu'ests à Ciutat ja es altra còsa: no pòts fallá, y no t' tendria per parent si no venguésses.

—No t' penses, Gòri, (afegia na Tomasa rompenti sa conversa), no t' penses que fassem rès de l'altre mon: no mos agrada fè compliments ni cerimònies; però tothom roman assaciat.

—Aquesta, (deya ell tot satisfet, posant sa ma demunt s'espalla de sa dòna,) aquesta, Gòri, no vòl que ley alaben; però té unes mans benehides per un arròs, per un estufat, per una butza ó per unes pilotilles. Ja m'en tornarás respòsta. Mira, aquest ams passat, se dexá caure un dinà, qu'ets àngels hey cantavan: parexia de la fonda. Y sino, ja m'en tornarás respòsta demà devés les dues. Devés les dues, ¿entens? li pegam un poch més tart, à lo cavallé, perque aquesta puga sèure à sa taula, com tot heu té trempat y llest; no vòl que sa criada s'hi acost més que per ventà en es foch, ¿entens? tot es fet d'ella.

—Ja tenim *endicis* (digué na Tomasa,) d'una tortada que li han de regalá y de qualche altra coseta. Per paga, si es nebot que vé de Porto-Rico fos arribat, ja hey hauria regalo en doble, perque cad'añy mos envia es molts ams y un caxó de puros: però justament are es p'es camí, qu'aquests dies arribará, y ja u veus...

—Bòno, (digué En Dionís,) demà à les dues t'esperam: no fasses falta.

Los vaig promete qu'hey seria puntual, y s'en anàren.

II.

L'endemà devés mitx dia, vatx dexá à caméua feynes adesades, me vatx enllestí amb camia neta y planxada, es bolceguins nous, es calsons y americana negra, es guardapits coló de canari, y m'en vatx anà à can Dionís.

Sortí à obrirmè un retgiment de nins y nines tots mudadets: además d'es dos mascles y sa famella de la casa, hey havia mitja dotzena més de bigarnius, fiys d'es parents y amichs convidats.

—¡Hola, *amigo*! (esclamá En Dionís totduna que m'va veure;) guapo; axí m'agrada qu'hajas vengut. Vina aquí, entra, y beurem un glop, per esperá es dinà.

Entràrem dins sa saleta. Demunt sa tauleta de caoba amb tapete vert hey havia un parey de botelles d'anís y de resòlis, una palangana amb confits y burregos y un platet amb xigarros de s'estanch. A s'altra banda, demunt es cantarano, una escaparata amb un betlemet de marisch, dos pitxerets lluent y nans coló de cañella, un *redondero* de badana, fèt de na Tomaseta, y en mitx devant es betlem, un pa den Pou amb un angelet demunt.

Seguérem, mentres anavan arribant ets altres convidats; y à cada un qu'en comparexia, sortia En Dionís, el feya entrá allà ahon estavam, y li allargava es burregos, una copa y un xigarro. Es nins feyan truyet per allà defòra, y atupavan un piano de *mesa* antich amb la mitat de tetgles que no sonavan.

Na Tomasa entrava y sortia desyara, tota xalesta è impacient, y cada pich que sentia renou de plats ó un còp de ¡señora! de sa criada, ja era partida de pressa cap à sa cuyna. Se conexia que hey havia molt de concèrt al ayre. Cada convidada s'oferia de bona voluntat per ajudarli, però ella responia:

—¡Ca, fieta! no impòrta, gracies: sino que na Francina fa poch que la tenim y encara no hi té es *tiro*; y un dia com vuy... ja s' sab...

Amb axò se fé la una y mitja, y ja no n'hi faltava cap. En Dionís va doná or-

de solemne de tirá s'arròs dins s'òlla. Ses dòneshes se llevaren ses mantes; posàren *baxeros* de llista à n'es més petits, perque no's soyasen sa robeta, n'amocaren tres ó quatre, fermaren ses calces à un parey que les duyan bragues, y anaren à doná una passada p'es menjadó.

Es menjadoret era petit, y no bastant sa taula ordinaria per tanta gent, n'hi havian afegida un'altra, un ditet y mitx més baxa. Es plats, uns eran amb rima y ets altres blanchs de tot; hey havia tassons gròssos y mitjansés, cuberts de plata y de boix, y per tot lo redó de sa taula cadires blanques y pintades de vert y groch, amb unes quantes que tenian coxi ó banquillet demunt, p'es més petits de sa taulada.

A les dues tocadés, entrá na Tomasa, galtes enceses y sa mitja riaya à sa boca; y just darrera ella, qu'encara no s'havia asseguda, na Francina desde sa porta amollá sa frase de caxó:

—Quant tengan gust.

—Ydò anemhi, (digué En Dionís fregantse ses mans.) Y mos conduhí en es menjadó.

Comensárem à distribuirnos per tot lo redó de sa taula, fent corre ses cadires; à fòrsa d'estreñe mos hi componguérem, y quant estàrem tots asseguts y amb sa punta des torcaboques dins es xap des guardapits, s'axecá en Dioniset amb un papé en sa ma: sa mare va fé ensignes que tothom callás, y llavò *es majoret* llegí de correguda lo siguent:

En este dia, papá,
Que con alegría celebramos
Los muchos años te damos
Mis hermanos y mamá.
Y aunque mi boca no sabrá
Decirte el cariño que te tienen
Todos los que aquí vienen
Hijos, esposa, tios y tias,
Te deseamos mil alegrías
Y dichas con salud si convienen.

Tothom va fé mansbelletes à n'En Dioniset; son pare se posá ma á sa butxaca, y li regalá un duro.

Llavò na Tomaseta s'hi acostá amb un barret de vellut, brodat de trena y amb una bona borla, y l'oferi à son pare. Altre enhorabòna y altre regalo.

Y amb axò na Francina comparegué, brassos alts y tirada per enrera, amb sa gran sopera d'arròs que feya un nigul de haf y bona oloreta de cañella.

En Dionís digué *Pare nòstro*, y cuye-ròt en ma, se posá à fé plats per tot lo redó de sa taulada.

(Acabará.)

GORIET.

EPIGRAMAS.

I.

À UNA BEATA FALSA.

Llegint es devocionari
Molt compungida, Lluissa,
Te vetx cada dia à missa
Y es vespre en es novenari
Fent còm qui passa el rosari;
Però si es téu mal obrá
Que tant te desacredita
Pensas amb axò tapá,
Lluissa..... ja pòts resá
Novenes à Santa Rita.

M. H.

II.

ES MINISTERI Y S' ASE.

—¿Qu' hey ha de nòu per Ciutat?
Me domanava un pagès:
Dich:—Fiet, jò no sé res,
Es corrèn no es arribat;
Encare que m' han contat
Qu' es Ministeri es caygut.
Diu:—¿Quin vici tan ful...!
Còm un ase que tenia
Que s' ajeya cada dia;
¡Gracies à Déu, l' he venut!

R. P.

III.

À UN MAL PAGADOR.

Un dia 'm va demaná
Un professó de tassetes
Li dexás dues pessetes,
Y li respòndch:—Molt bé está,
Passa per aquí demá;
Dues no t' en dexaré,
Però una t' en donaré;
Y corrent igual fortuna,
Tú en pèrds una, jò en pèrd una,
Jò en guany una, y tú també.

G. R.

IV.

UN DE TANTS.

Si En Lau diu missa y confessa
Y apènes se sab señá,
Es que quant el despatxá
El Bisbe anava depressa.
Però es Sínodo d' enguañy
Que l' esplugará milló,
Pens que li dará meló
Per cuyná faves tot l' any.

XENARI.

V.

MALALTIES DEL DIA.

Estufera à té qui té:
En so menjá, economia;
Du serzida sa camia
Y nòu, flamant es *jaqué*.
Fé corre molt de papé,
Y fundá sociedats;
Ferse amb Duchs y Magistrats,
Darse tò, aná d' etiquetas,
Essé polítichs ó poetas,
Y morí ben endeutats.

UN FERIT D' ALA.

RAM DE CUYNÀ.

TRACTAT dispòst y ordonat per un còck molt instruit en còses de paladà y ventrey.

XXV.

ESCUDELLA D' ÀNGEL.

Dispòn vuyt lliures d'arròs, sis de sucre, sis dotzenes d'òus, vint mesures de llét y dues unses de cañella, una y mitja de les quals posarás en infusió amb aygo dins un' olleta ben tapada, y s'altre mitja la tendrás picada amb mitja lliura de sucre.

Després de netejat s'arròs, el rentarás un parey de pichs amb aygo freda y l'axugarás; el moldrás y cendrás sobre una tovalla.

Alèrta à que sa llét tenga punta d'agre; no t' espòsis à quedá malament. Pren una pella ben neta y feley bolli, à veure si se tria.

Pòsa sa farina dins una cassòla y aclarilá amb llét, mentres tendrás sa restant llét amb so sucre à sa calentó. Tira aquella pasta dins s'òlla ahont s'ha de fé s'escudella, mesclanthi sa mitat d'ets òus amb sos blanchs y s'altre mitat no més amb sos vermeys. Remaneu amb una cuyera, sense satsarho, afeginthi à poch, à poch, sa llét amb sucre y s'aygo de cañella, de mòdo que no s'espessasca massa mentres còga. Procura que pèrdis es gust de farina.

Aquesta escudella es de molt de trabay y dificultosa; per axò te pòs ses circumstancies. Adverteix qu' hey posarás de ses quatre parts una de bròu sense espícies, y que no tenga gust de grás. Ní s'òlla que sápigga gens à ranci.

En arribá à punt llevalá d'es foch y la treurás à taula amb sucre y cañella per demunt.

XXVI.

ÒUS AMB AGUIAT.

Armat de cubellets, úntalos de seym per dedins, llavò espolsey pa ben rayat ó bescuyt ben mòlt, y ves encetant y tirant un òu dins cada cubellet, amb un pols de sal y de cañella. Després compònlos dins una cassòla amb aygo de manera que no arrib á sa vorera ó mòrros d'es cubellets, poseu à n'es foch y tapau amb una tapadora que no clòga à fi de qu' es vapor puga exhalá.

En essé ets òus cuyts, fé una salsa, trabucaloshi demunt devall, y à sa taula.

XXVII.

LLETUGUES FARCIDES.

Tria lletugues que tengan ses fuyes amples y que no sian rahulles, y fèlos dá un bull dins bròu; luego les dexarás.

axugá y les prendás de una, en una, de mòdo qu'es tronchi te venga en mitx de sa má; estendrás ses fuyes, prendás una porció de picat à mòdo de pilòta, l'hey compondrás dedins, entretexint ses fuyes amb simetria de mòdo qu'es picat romanga ben cubèrt, las fermarás amb fil, y les compondrás dins una cassòla ó graxonera, amb bròu ó aygo calenta; les tremparás d'espícies y les girarás de de tant en tant à fi de que se cògan per igual.

Abans de trèurerles, farás una salsa de vermeys d'òus ben rebatuts amb un poch d'aygo y una gota de vinagre ó de llimona, mesclarás aquesta salsa amb so such de sa cassòla, y regarás arreu ses lletugues per demunt, afeginthi un pols de cañella, y llavò à sa taula.

XXVIII.

REBOSSAT FÍ.

Sofregirás sanchquetes de gallina ó pollastre y les tayuscarás. Axí mateix fregirás ses crestes, oueres y fetges, hey rebatrás òus, y tot junt heu tornas sofregi un poch. Luego heu pòsas dins un plat amb sucre per demunt, y à sa taula.

XXIX.

TACONS.

Després de ben nêts es budells, amb llimona ó taronja de such, y fèts truñelles los darás un bull; luego los capolarás, y si hey ha lleteròles milló. Igualment capolarás xuya y sobrassada, y posat tot dins un plat amb moradux heu tremparás amb espícies y sal picada, y, tot ben mesclat, ompli es tacons y cosilós. Llavò, se fregirán fins que tengan un poch de coló, y s'hi afegirà bròu just es necessari porque cògan sense cremarsè. Hey posarás espícies corresponents y cañella.

XXX.

LLETERÒLES DE VADELLA.

Xapats tots es budells y rentats amb sal y llimona, fèu tròssos à ton gust y còulos amb poch bròu, juntament amb xuya y una seba. Quant cada còsa sia cuyta, la trèus y la capolas. Luego ferás una salsseta de vermeys d'òus y vinagre, pòques espícies. prebe-bò, nòu noscada y gengibre. Y en tenirla dins es plat, posehi juavert picat menut.

XXXI.

UN FLAM.

Primerament: per cada mesura de llét hey posarás tres vermeys d'òus y es sucre suficient. Després se picará un canonet de cañella y s'hi rayará mitja llimona, posantho à n'es foch perqu'es sucre se fonga y prenga es gust de sa cañella. Després se pòsa dins es mòtlo,

y aquest dins una cassaròla amb aygo bullenta, tapantla amb foch, però de manera qu'es vapor de s'aygo puga exhalá y no caygan gotes dins es mòtlo. Podrà còure sobre un quartet seguit, se lleva d'es foch, se dexa refredá, y à sa taula.

XXXII.

JUVANETS.

Se fan de brossats, farina recolada y òus. Mescla molt bó sa pasta, fèn buñòls sense forat, tiralos dins sa pella, y ja tens *juvanets*.

(Continuará.)

XEREMIADES.

Fins al present no s'es presentat ningú à L' IGNORANCIA reclamant es doblés necessaris per derribá sa paretòta que s'aguanta aferrada à sa Llonja. Suposam que abans de resòldrerse, vòlen fè es projecte de relxats de ferro amb à que llavò l'haurán de revoltá.

Tenguem un poch més de paciència.

Escenes dins una botiga de vendre fideus, llegum, pá, òli, etc., etc.

—Ave Maria: una lliura d'arròs.

Sa madòna la pésa y sa nina la pren y surt sense pagá.

—Ave Maria; madòna, donaumè un'altra lliura d'òli; y serán sèt. Totduna que mos n'entrarán, no tengau ànsia, vos duré es doblés.

Sa madòna ley mesura, y sa compradora s'en vá.

—Ave Maria, ¿teniú panets d'ahí?

—En quedan dos.

—M'haureu de fè favó, fins que cobrem ses pagues....

—¡Emperò, Señor! jò no puch teni per parroquians ses dònnes d'es municipals y d'es serenos. ¿Que'n som jò, si no los pagan à La Sala? ¿Hey ha rès més bò de fè que *renonciá*?

Aquest mes passat parlavan es diaris de que prest no s'havia de permetre à n'es boligués y venedós emprá altres mesures y pesos, més que es d'es sistema mètrich decimal; y llegim aquests dies à un periòdich de la Cort:

«Ha quedat suspès, fins altra orde, s'establí à Madrit es nòus pesos y mesures mètriques, en vista de ses dificultats que s'presentavan.»

Si allá, que ténen més sa pella p'es mànech, surten dificultats, ¡que farém aquí!

Va messions que l'añy qui vé per aquest temps encare compram es blat y s'òrdi per barcelles, y sa ròba per pams y canes, y es vi per quarts y cortons,

y sa carn y es peix per tèrces y carniceres.

Y sino, es temps heu dirá, y mos ne tornarà respòsta.

Llegim també en es mateix periòdich, à sa revista de mercats:

«Es blat més barato de tota España se ven à Vitigudino (Salamanca,) à 14 pessetes 40 cèntims s'hectòlitro; y es més ca de tots, à Palma de Mallorca, à 26 pessetes.»

Ventura qu'ara feym ses farineres, que mos ho pòsarán barato, casi donat, dins molt poch temps.

Mos han assegurat per còsa certa que s'altre dia un carboné tractava de vendre à s'Alcalde de Ciutat, una sàrria de carbó per cinch arròves, y quant va essè à s'estreñe no més resultá pesarnè *dues*.

Si es carbonés s'arriscan à fè aquests negòcis amb tot un Alcalde, digau que son capassos de vendre à n'ets ignorants ses sàrries buydes, fentlos veure que están plènes.

A n'es *pòrtichs* de Plassa hey han posat vèles. Bona millora.

No's que per Plassa no n'hi hagués abastament de vèles, sobre tot es vespre. Però ses qu'han penjat son per bòn servici d'es placés y venedós.

Si axò va axí, dins poch temps tendrem més envellades que pòrtichs, perque pareix que ja no se pensa en clòurerla d'arcades per tot lo redó.

Bé es veritat que sòls ha vint àns que comensáren.

Hem vist un nòu periòdich que surt à Madrit y se titula SATANAS, (Jesús Sant Antoni.)

Y poreu creure, ignorants lectors, que, encara que es sèus redactós parexen dimonions y condemnats, no es es més diabòlich que se publica à España.

També hem vist un número de *La Luz del Porvenir* que surt à Barcelona, (y el passetjan p'es carrés de Palma.) Aquest parla de Déu y de filosofia y pòsa tacos à s'historia que mos dexá escrita Moysès; y, amb una paraula, pareix un setmanari escrit per redactós de bòn enteniment. Ydò, y heu de creure que deuen está endimoniat, perque aquesta *Luz es espiritista*. ¿Y qui no sab que *espiritista* vòl di endemoniat?

¡Anau à fiarvos des títol y de sa *mò-nita* d'es periòdichs que duen el Dimoni dins el còs!

Lo de ses *Fires* segueix es sèu curs natural, y fins ara va de lo milló, perque es gastos son poch. Sòls un capitol queda per resòldre, y es, à veure qui pagarà

la festa; però axò es lo de ménos, quant tothom està animat de patriotisme y de amor a ses nòstres enterrades glòries.

En Pèp de na Santèma, un pich que li preguntaren qui pagava, va respondre: —¡Qualsevòl!

Per anunciá à n'es fumadós es papé de *alquitran noruego*, es fabricants J. Bardou y fills han fèt fé un joch de cartes molt curiós: cada carta vé à essé un anunci d'es papé que fabrican, y tot es jòch es una variada colecció d'estampetes dibuxades amb bastant d'enginy, que pòt sustituir sa colecció de petits cromos qu'abans empravan aquells fabricants per anunciá sa séua industria.

Los agramhims s'atenció d'enviarmoné un parey de jochs. Ja tenim per jugá al trenta ú, à castanyes torrades, en veni fèstes de Nadal.

A n'aquell esbart de *gitanos* que no feyan petjada bona, sa policia li ha fèt prendre aygo, de bona gana ó per fòrsa, y l'hora d'are ja deu fé es séu *negòci* per part ó banda de fòra Mallorca.

Més prest li havian d'havé fèt tocá soleta; jaxí fèssen lo mateix amb tota sa *gitaneria del país*! No bastaria un vapor tot sòl.

S' Ajuntament tracta de doná capòts nous à n'es serenos.

D'ets altres empleats de La Sala, que no son serenos, n'hi haurá qui dirán:

—A nòltros ja fa cinch ó sis mesos que mos ne donau de capòt.

COVERBOS.

Encarregáren à un pintorètxo un cuadro de les Vèrges, amb so tracto que per cada una li pagarian un real.

Es pintorètxo agafa es llansòl més afavorit que pogué havé, l'estira à un gran bastiment, y s'apareya per omplir-lo de Vèrges.

Però, còm li era impossible col·locarhi ses onze mil, pensá ell, y pinta una Iglesia amb so portal majó just en mitx des cuadro, y ses Vèrges que sortian de l'Iglesia fènt una processó, amb Santa Ursula que duya sa bandera devant.

Quant el tengué llest, l'homo se pensava que li pagarian onze mil reals; però sa *devòta pressona* que li havia donat à fé es cuadro, va contá es capets de ses Vèrges qu'hey havia pintats y n'hi va havé un centenà, y un centenà de reals li va pagá.

Es pintorètxo reclamava diguent que ses onze mil Vèrges eran à n'es cuadro, que estavan dins l'Iglesia y sortian en

processó, pues no li era estat possible pintarles d'altra manera.

Y, à les hores, aquella *pressona*, li va contestá:

—¿Vostè diu qu'están à dins l'Iglesia? Ydò hòno, jò li pach ses que vetx defòra: ja li pagaré ses altres axí còm anirán sortint.

Una vegada se morí un señó, y ets hereus s'en dugueren tots es trastos de la casa sense dexá res. Un criat, còm va veure axò, va dí à un altre:

—¿Has vist, Juan? Ells s'en han duyt tot quant hey havia, y res han dexat per nòltros.

—¿Y axò t'estranya? (li respongué:) tú veus que s'en han duyt es señó y tot.

(ORIENTAL.)

Un biduí afamegat s'acostá à un árabe, qu'estava empessolantse hòns trèssos, fènt tot lo possible perque aquest el convidás.

—¿D'hont vens, biduí? (li pregunta s'árabe.)

—De sa tenda de sa téua familia.

—¿Has vist mon fill Osman?

—Sí; creix còm un lleonet.

—¿Y que fa sa mare?

—Vestits nous, y engrexa de cada dia.

—¿Y es méu camell ròig?

—Se tròba bé y corre còm un llamp.

—¿Y es méu ca facl?

—Lladra à tots es viatgés, qu'es un gust.

—¿Y sa méua casa?

—Está més forta que may.

Quant es biduí va veure qu'aquell s'ho empessolava tot sense oferirli una tayada, va girá sa truya y li pegá per un altre vent, per prová si tendria més sort. Amb axò passá un cá.

—¡Vaja una diferència, (esclamá s'árabe sense dexarsé de menjá,) entre aquest cús y es méu!

—Sí; quant es téu era viu, (va contestá es biduí.)

—¿Còm! ¿es mòrt? (replicá s'árabe;) ¿y m'has enganat?

—No volia que perdessis ses ganes de menjá. Però, francament, es mòrt d'una panxada de carn d'es téu camell.

—¡Oh, cèls! ¿També es mòrt es méu camell? ¿Còm?

—Sacrificat demunt sa tomba de sa téua dòna, sa mare d'en Osman.

—¡Alá! ¡Alá! ¡Alá! ¿També he perdut sa méua dòna? ¿De qu'es mòrta?

—Desesperada per sa mòrt des téu fiy.

—¿Desgraciá! ¿Que dius? ¿Es méu fiy?

—Sí; morí esclafat per sa téua casa, que s'esfondrà demunt ell.

S'árabe se tirá en terra tot desesperat, remolcantse per dins sa pols; y à l'entretant es biduí se menjá totes ses provisions, y fugí depressa.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No es tant cós s'ase, que no mereixa un bast nòu.

SEMBLANSES.—1. En que sòl haverhi pols.

2. En que té plumes.

3. En que té cucuya.

4. En que sòl está tancat.

TRIANGUL.—Miray-Mira-Mir-Mi-M.

CAVILACIÓ.—Isleno-Diari de Palma.

FUGA.—Còm més dòrmien, més sòn ténen.

ENDEVINAYA.—Una pipa.

LES HAN ENDEVINADES:

Aquesta setmana pareix qu'hey hagut vèsa. N'hi ha hagut alguns que han fèt tart.

GEROGLIFICH.

BARCELONA

COSÍ N GAMBÀ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es torrents à n'es debles?

2. ¿Y ses gèrres à ses senayes?

3. ¿Y una flauta à un confessorari?

4. ¿Y un ratat à s'empedregat de Cort?

TIÀ TIÒ.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompti aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de nina; sa 2.ª, un nòm de nin; sa 3.ª, un nòm d'homo en castellà; sa 4.ª, es mateix nòm en mallorquí; sa 5.ª, una lletra, y sa 6.ª, lo mateix.

J. D' ETS ASHS.

FUGA DE VOCALS.

C.D. F.V. T. S.N. CRCH . . V.G.D.S. DS
Q. R.

ENDEVINAYA.

Panxa buyda y cabeyts blanchs,
Y no tench més qu'una cama,
Un fiy petit que'm pentina,
Y es temps que'm pentina, balla.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

UN SUSCRIPTOR PAGÉS: De lo que vos queixau, nòltros no'n tènim culpa. Axí mateix nos ne cuydarém.—BAÑERA VERPA: Aprofitarem un parey de coverbos: lo demés no.—J. O. (Felanitz): Es números ja estan enviats.—UN HUMORISTICH NEO: Tan mal escrits estan ses glòses, que no les arribam à entendre. Les dexarém está, y perdonau.—UN SABATÉ EN DILLUNS: Heu insertarém, un pòch are, un pòch suare, per variá.

23 OCTUBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.